

HILSNINGSTALE PÅ IDRETTSTINGET 23. APRIL 1982

I BERGEN

Det var med stor glede jeg mottok innbydelsen til å være til stede ved årets Idrettsting, og til å hilse Tinget og lederne for norsk idrett på vegne av Regjeringen. Idretten har jo en spesiell appell til oss alle. Den engasjerer ved sin spenning, den gleder ved sin stil, og den gir perspektiv gjennom sin idé.

Selv om idretten spenner over mange felter av vidt forskjellig karakter, har den noe felles som skaper samhörighet mellom idrettsutøvere av forskjellig alder og fra forskjellige idrettsgrener, med vidt forskjellig forutsetning og bakgrunn.

Norges Idrettsforbund er det organ som binder alle leddene sammen, og Idrettstingets drøftelser og beslutninger blir omfattet med voksende offentlig interesse, i takt med den økende oppslutning og betydning som den frivillige idrettsbevegelse etter hvert har fått. Vel 1,3 millioner nordmenn er tilknyttet Norges Idrettsforbund ved medlemskap, og Idrettstingets vedtak får derfor direkte betydning for et meget stort antall mennesker i vårt land. Samtidig har idrettstingets forhandlinger betydelig interesse for myndighetene. De vedtak som blir truffet her, utgjør på mange måter referansegrunnlaget for myndighetenes arbeide med idrettsspørsmål.

Det er bred politisk enighet om at idrett er en samfunnssak, - den angår oss alle på en eller annen måte. Og det er all grunn til å understreke den betydning fysisk fostring har for helse, trivsel og et godt miljø. Samtidig bidrar idrett til personlig utvikling, som forum for oppøvelse og læring av verdifulle sosiale ferdigheter.

Det kan altså ikke være tvil om at idretten også har et klart nytteformål, både for den enkelte og for samfunnet. Vi må heller ikke glemme at idretten i tillegg til å være en betydelig faktor i det trivselsskapende og forebyggende arbeide på helse- og sosialsektoren, samtidig er en kilde til glede, inspirasjon og underholdning. Det å kunne glede seg over egne og andres prestasjoner, er en verdi vi bør ta med oss i den mer trivielle hverdagen.

Ja, det var vel knapt noen i dette land som ikke på en eller annen måte lot seg engasjere eller rive med i løpet av de hektiske dagene VM på ski foregikk i Oslo, et verdensmesterskap som bragte så mye heder til Norge at vertslandet ubeskjeden nok ble mesterskapets største medalje- og poengsanker. Vi gledet oss alle over de mange fremragende prestasjoner av våre idrettsutøvere ved denne og en rekke andre begivenheter i den tingperiode som nå er tilbakelagt. Det er hyggelig å kunne konstatere at våre aktive idrettsutøvere stadig viser ansikt også utad, til tross for at vårt land hører med blant de små nasjoner. Det viser at det nytter å ta utfordringen opp,

og at det ikke bare er kvantitet og økonomi som teller, men først og fremst kvalitet, talent og miljø.

Men idrett er naturligvis noe mye mer enn konkurranser på høyt nivå. Idrett for alle er et begrep med reelt innhold, - og masseidretten er naturlig nok en viktig del av norsk idrett. En aktiv idrettsbevegelse, - og en slik aktiv idrettsbevegelse har vi i Norges Idrettsforbund - kan gi muligheter til utfoldelse for alle, uansett om man ønsker å satse på konkurranseidrett eller om man legger størst vekt på fysisk trening og god kondisjon. For svært mange er det å konkurrere med seg selv minst like givende som det å konkurrere med andre. Erfaringene har vel også vist at konkurranseidrett på høyt nivå stimulerer til øket aktivitet i masseidrett og trim. Hvor mange barn er det ikke som i løpet av ettervinteren har vært i aktivitet i skiløypene og lekt at de var en Aunli, Brå eller Zahl-Pedersen.

Som kjent har Regjeringen nylig utvidet antallet idrettsstipendier. Vi ser dette som et ledd i arbeidet for å legge forholdene bedre til rette også for toppidrettsutøverne, i tråd med Idrettsforbundets program på dette område. Den andelen av offentlige midler som kommer toppidretten til gode, vil likevel fortsatt være relativt beskjeden i forhold til de midler som brukes på masseidrett. Og slik bør det vel være. Regjeringen har også gjennom årets tildelinger til idretten ønsket å markere at idrett for funksjonshemmede må gis nødvendig plass i det daglige arbeide innenfor idretten.

Regjeringen har naturligvis forståelse for at idrettsbevegelsen føler et sterkt behov for å få flere midler til disposisjon. Behovet kommer klart frem i de mange interessante dokumenter som er fremlagt for tingrepresentantene. På den annen side er det vel ikke urimelig å minne om at dette ikke er noen spesiell situasjon for idretten. På de aller fleste sektorer overstiger behov og ønsker langt de midler som står til disposisjon.

Regjeringen er imidlertid oppmerksom på at tippeinntektene i årets første måneder har vist klare tegn til svikt, og vi er fullt ut klar over hvilke følger dette kan få for idretten. Regjeringen har på denne bakgrunn godkjent en økning av tippeprisen pr. rekke og vurderer andre forslag, som f.eks. en økning fra 12 til 13 kamper, og større maksimumspremier. Slike tiltak vurderes ut fra bl.a. ønsket om å sikre idretten en jevnlig økning i tilgangen på midler også i årene fremover.

Regjeringen har meddelt Idrettsforbundet at man gjerne vil drøfte spørsmål som måtte oppstå dersom det skulle vise seg å bli vesentlige avvikelser fra en normal utvikling av idrettens inntekter fra tippeoverskuddet. Regjeringen legger i denne som i andre saker vekt på verdien av en god løpende kontakt med Norges Idrettsforbund. Verdien av den offentlige innsats til fordel for idretten blir størst når den kanaliseres gjennom idrettens egne organer.

I en tid som ofte preges av uro og rotløshet, også blant mange unge mennesker, er det betryggende å kunne konstatere at idrettsmiljøet er et godt og sunt miljø. For de mange, mange unge som tilhører dette miljøet og føler seg hjemme her, blir det lite snakk om negativ uro og rastløshet. I så måte bidrar idretten på en svært positiv måte til å bringe viktige verdier inn i vårt samfunn, og i vårt arbeide for å skape et bedre samfunn.

De verdier og mål idretten i Norge har satt seg og som er nedfelt i idrettens programmer, er fullt ut i overensstemmelse med de mål det offentlige har på denne sektor. Det er gledelig å kunne konstatere at idrettsbevegelsen i høy grad foretar prioriteringer som myndighetene har all grunn til å si seg fornøyd med. Det er et godt eksempel på at også viktige samfunnsoppgaver kan løses best uten forsøk på mer offentlig innflytelse. Vi er derimot innstilt på et åpent samarbeide med idrettsbevegelsen for bedre å kunne legge forholdene til rette for øket innsats på de mange viktige områder idretten har som sitt daglige arbeidsfelt, både nasjonalt og internasjonalt.

Sakslisten for dette idrettsting er meget omfattende og spenner over mange forskjellige temaer fra idrett for barn til samarbeid med idretten i utviklingsland. Selv om oppvekstvilkårene for barn og forholdene i utviklingsland er temaer som en politiker gjerne kan tenke seg å gi seg i kast med, må jeg innrømme at jeg - når disse spørsmål skal drøftes fra idrettens synsvinkel - da føler jeg meg

som en amatør. Jeg skal derfor vokte meg vel for å gi råd om hvorledes sakene skal løses.

Jeg har likevel festet meg ved én av de grunnleggende saker på dagsordenen, at Idrettstinget skal drøfte tiltak for å styrke idrettslagene. Dette er et vesentlig spørsmål. Lagene er grunnpilarene i idrettsbevegelsen, og en organisasjons styrke er avhengig av bæreevnen i de minste enheter.

Jeg vil gjerne rette en hjertelig takk til dere som i dag representerer alle aktive, trenere og ledere innenfor norsk idrett. Dere utfører en stor og uegennyttig samfunnsmessig oppgave, og bidrar til at det dannes en kraftig motvekt mot de krefter i samfunnet som bryter ned. Der representanter fra så mange idretter og fra alle kanter av landet møtes, vil det vel lett gjøre seg gjeldende forskjellige oppfatninger. Men det vil utvilsomt prege debatten at Norges Idrettsforbund er en samlende institusjon for all idrettslig aktivitet. Det som binder sammen er sterkere enn det som skiller ad.

Jeg ønsker lykke til for norsk idrett og det ting som dere nå skal gå i gang med!